

L'acampada a la Vall del Bac

Arribada al campament

El dissabte, a les quatre de la tarda, el Passeig Vilaret tenia un aspecte poc normal: motxiles, sacs, bosses... tot estava apilonat al voltant d'un autobús, i un grup de mainada esperaven excitats el moment de la marxa. Les mares, nervioses, donaren els darrers consells als seus nanos...

El viatge fou normal... alguna llàgrima a l'hora de marxar, però després les cançons, els acudits, i les bromes foren la distracció de tot el camí.

No hi arribàvem mai, es va fer llarg, però al final, després de molts revolts, un grup de nanos ens varen rebre tot cridant i saltant al mig de la carretera.

Vam descarregar tots els paquets, i tot despedint als més grans que havien esgotat ja els seus dies d'acampada vam començar a carregar les motxiles als petits.

Tot va anar bé, excepte un petit problema, i és que semblava que les mares s'havien confós, i més que veure nanos amb motxila, veiem motxiles amb nanos.

El camí fou llarg, però una lleugera pluja el féu més fàcil, i entre queixes, crits i rialles i algú que altre gemec, vàrem arribar al tant desitjat campament de la Vall del Bac.

CRISTI CARRERAS

El dia dels pares

Es diumenge, i malgrat la calor que fa i la feineda en preparar la diada dels pares, engresquem als nois i noies per a jugar un partit de futbol monitors contra nanos. Durant el transcurs del partit, anem veient que cada vegada hi ha més públic, en començar solament hi havia la mainada que animava el seu equip, però poc a poc van arribant els pares: en Marganedes, el "Xapo", en "Torreponsa", en Rincón... i en veure la pallisa que clavaven als seus fills, tot seguit en acabar el partit, i sense deixar-nos reposar, ens retaren a un altre partit contra ells, apostant una caixa de xampany que la pagaria el equip que perdés. Va ésser esgotador, tres quarts d'hora va durar el primer partit i tres quarts més el segon, amb aquell clar de lluna que feia... El resultat del partit va ésser dos gols a un a favor dels veterans, resultat molt poc clar, ja que els pares, ens varen anul·lar dos gols que l'àrbitre, en Josep Maymí, va donar per vàlid.

Al cap de poca estona d'acabar el partit, ja estava a punt el dinar, un dinar sorpresa que cap pare se l'esperava: ensaladilla xinesa, rostit, pa, vi i nectarines. Quina feineda quan ho penso, varen fer rostir per més de cent persones i va quedar molt bo, tothom va felicitar als cuiners, ep! tothom no! els que varen tindre de netejar el cul de les cassoles s'enrecordaren molta estona d'ells.

Ben dinat es va fer el repartiment de les medalles de l'olimpíada que es desenvoluparen durant el divendres i part del dissabte, i llavors vàrem deleitar a tots els assistents amb una cantada de cançons i feren algun que altre joc amb els nois i noies.

Avançada la tarda, els pares, poc a poc, tornaren cap a Cassà pensant amb aquells dies que havien passat tan tranquils a casa seva i que ja s'els acabava. I els altres, els nois, pensant amb quina podrien fer contra els monitors, aquesta última nit que s'acostava, aquesta nit en què tot s'hi val.

Les excursions

El dia de la sortida, ens vàrem anar aplegant poc a poc al Passeig, tothom amb unes motxiles molt grosses i amb unes cares alegres, els nois, i preocupades els pares, doncs tenien por de que no hi trobessim aigua, ja que feia molta calor aquells dies.

Durant els disset dies que vàrem ésser allà, tant amb els grans, com amb els petits, vàrem tenir tota mena d'entreteniments: focs de camp, jocs medievals, olímpades, excursions...

I, parlant d'excursions, la primera setmana, amb els grans, vàrem fer una travessada fins a Beget, quin tip de pujar i baixar muntanyes! però era maco, i quin gust quan vàrem arribar allà i ens vàrem tirar a la gorga, i després, visita al poble, que encara conserva el seu encant muntanyenc, encara que ja hi van apareixent els turistes. L'endemà: tornada a la Vall del Bac, per un camí diferent, i molt agradable al mig de la natura, ferem parada a Salarça, on ens divertirem tocant les campanes de l'església, i, a mitja tarda erem ja de retorn al campament.

Amb els petits, la caminada va ésser una mica més curta, vàrem pujar al Talló amb penes i treballs, però la vista valia la pena, la visió des de dalt és fabulosa.

Tant amb uns com amb els altres, les pujades a Llongarriu eren obligades, és una masia voltada de prats, que era el lloc més adequat per els jocs que feiem.

Al cap i a la fi, tot el temps va passar amb un no res, i tots, grans i petits, amb ganes de tornar-hi l'any que ve.

MARIA